



Arrest

nr. 77 663 van 20 maart 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X - X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X en X, die allen verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 23 november 2011 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 oktober 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota's met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 4 januari 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 januari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van X en haar advocaat M. KALIN, loco advocaat P. VANCRAEYNEST, die tevens verschijnt voor X en X, en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Eerste verzoeker en derde verzoeker kwamen op 8 augustus 2011 toe op Belgisch grondgebied en dienden op 11 augustus 2011 een asielaanvraag in waarbij ze tweede verzoekster vervoegden die reeds op 5 januari 2010 op Belgisch grondgebied toekwam en diezelfde dag een asielaanvraag indiende.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 20 oktober 2011 beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekers werden hiervan per aangetekend schrijven d. d. 21 oktober 2011 in kennis gesteld.

Dit vormen de bestreden beslissingen welke luiden als volgt:

Ten aanzien van eerste verzoeker:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde een Russisch staatsburger van Ingoesjetische origine te zijn. U werd geboren op 3 maart 1958 in het Ingoesjetische dorp Alkun. In 1992 huwde u op traditionele wijze met K. T. (...) (O.V. 6.553.721). Op 11 december 1996 liet u dit huwelijk ook officieel registreren. U werkte als taxichauffeur met uw eigen wagen.

Uw problemen begonnen toen u op 18 november 2009 door medewerkers van de GRU thuis gearresteerd werd. Die avond omsingelden ze uw huis en vielen binnen. Ze doorzochten uw huis en wagen, maar namen niets in beslag. Vervolgens werd u meegenomen naar een onbekende plaats, waar u ruim een maand vastgehouden en ondervraagd werd. U werd ervan verdacht banden te hebben met de wahabieten omdat u als taxichauffeur meerdere van hen ooit vervoerd had. U gaf toe dat u inderdaad bepaalde dorpelingen had vervoerd, maar u niet op de hoogte was van het feit dat ze tot de wahabieten behoorden. U werd uiteindelijk vrijgelaten op 29 december 2009 nadat onderzoek had aangetoond dat u onschuldig was. Na uw vrijlating ging u langs bij uw vriend T. (...) om u verder te informeren. U vernam dat uw vrouw Ingoesjetië had verlaten nadat wahabieten kort na uw arrestatie uw huis waren binnengevallen op zoek naar u. Ze beschuldigden u ervan informatie te hebben doorgespeeld aan de autoriteiten, met als gevolg dat een van hen, een zekere G. (...), vermoord werd. Omwille van haar gezondheidstoestand was uw vrouw echter alleen naar het buitenland gevlucht. Jullie kinderen had ze achtergelaten bij haar familieleden. Zelf dook u na uw vrijlating onder bij de neef van uw vrouw in Noord-Ossetië, waar u tot aan uw vertrek verbleef. Via uw vriend T. (...) onderhield u in die periode wel contact met uw kinderen en vrouw.

U verliet de Russische Federatie uiteindelijk op 24 juli 2011. Nadat u samen met uw vriend T. (...) uw kinderen had opgehaald, vertrok u samen met hen vanuit Naltsjik (in Kabardino-Balkarië) met de bus naar Moskou. Vanuit Moskou reisden jullie vervolgens met de trein via Brest (in Belarus) naar Polen, waar u op 28 juli 2011 asiel aanvraagde. U verliet Polen op 7 augustus 2011 en kwam samen met uw kinderen naar België, waar uw vrouw reeds verbleef. Op 11 augustus 2011 diende u een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

B. Motivering

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratieve dossier is gevoegd, blijkt dat er zich in Ingoesjetië gaandeweg een rebellenbeweging ontplooid heeft en dat deze deelrepubliek heden kampt met verscheidene problemen op het vlak van veiligheid en mensenrechten. Hoewel het geweld niet altijd eenduidig aan de ene of de andere partij kan worden toegeschreven, zijn hiervoor doorgaans zowel rebellen als de daar aanwezige autoriteiten, veiligheidsdiensten of ordetroepen verantwoordelijk. De schendingen zijn divers van aard en hebben bovenal een gericht karakter. Zo plegen rebellen voornamelijk aanslagen op personen die in hun ogen medestanders van de autoriteiten zijn of op personen die zich niet in overeenstemming gedragen met radicale religieuze opvattingen. De autoriteiten worden, van hun kant, verantwoordelijk geacht voor verdwijningen, folteringen en wederrechtelijke executies van personen die door hen verdacht worden deel uit te maken van of samen te werken met de rebellerende gewapende groeperingen. Bovendien maken bepaalde personen van de situatie in Ingoesjetië gebruik om voor eigen rekening criminele daden te stellen en toe te dekken, en ontstaan er heel wat bloedvetes die veroorzaakt worden door het uiteenlopende geweld in de republiek. In deze complexe context dringt zich dan ook vooreerst een individuele beoordeling op van de vraag naar bescherming in het licht van de Vluchtelingenconventie of in het kader van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet.

Uit uw verklaringen blijkt dat u uw land van herkomst hebt verlaten omdat u er problemen kende met de wahabieten, die ervan overtuigd waren dat u informatie over hen aan de autoriteiten had doorgespeeld.

Er dient eerst en vooral te worden opgemerkt dat u er niet in slaagde uw asielrelaas aannemelijk te maken. Zo kon u de Belgische asielinstanties geen enkel tastbaar bewijs voorleggen van de problemen die u verklaarde gekend te hebben. U verklaarde namelijk dat u op 18 november 2009 door medewerkers van de GRU gearresteerd werd nadat ze eerst een huiszoeking hadden uitgevoerd (CGVS, p. 12). Noch aangaande de huiszoeking noch aangaande uw arrestatie kon u de Belgische asielinstanties echter enig document aanreiken. U werd vastgehouden en ondervraagd op een onbekende plaats tot 29 december 2009 (CGVS, p. 12-13). Voorafgaand aan uw vrijlating werd een onderzoek gevoerd waaruit uiteindelijk bleek dat u onschuldig was (CGVS, p. 15-16). Ook van uw vasthouding, ondervraging en vrijlating of het onderzoek op basis waarvan u werd vrijgepleit, kon u geen enkel tastbaar bewijs voorleggen. U gaf tot slot aan dat u gearresteerd werd omdat de GRU u ervan verdacht banden te hebben met de wahabieten aangezien u meerdere van hen met uw taxi

had vervoerd (CGVS, p. 12-13). U kon echter geen document overmaken dat aantoonde dat u daadwerkelijk als taxichauffeur werkte, niettemin u deze job uitoefende met uw eigen wagen die officieel geregistreerd was en waarvoor u ook verzekeringen en BTW betaalde (CGVS, p. 6). Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ernstig ondermijnd.

Voorts moet vastgesteld worden dat uw verklaringen met betrekking tot bepaalde, cruciale aspecten van uw asielrelaas onaannemelijk vaag waren. Zo verklaarde u dat de wahabieten u ervan verdachten een van hen, een zekere G. (...), bij de autoriteiten te hebben verklikt. G (...) was afkomstig uit uw dorp en werd uiteindelijk vermoord (CGVS, p. 20-21). U had echter geen idee wanneer of hoe deze wahabiet vermoord werd noch wie hiervoor verantwoordelijk was (CGVS, p. 21). U kende bovendien zijn familienaam niet, niettemin u tijdens uw interview bij het Commissariaat-generaal meermaals aanhaalde dat mensen uit hetzelfde dorp elkaar kennen en u de wahabieten kende die vermoord werden (CGVS, p. 15 en 20). U stelde bovendien dat u de namen van de vermoorde personen wel kon zeggen en u tientallen namen van wahabieten kon noemen (CGVS, p. 15). Daarnaast waren uw verklaringen aangaande uw arrestatie en de daarop volgende problemen bijzonder kort en uiterst weinig gedetailleerd. Zelfs wanneer u uitdrukkelijk om een beschrijving van een feit of situatie werd gevraagd, bleef u uiterst beknopt. Op de vraag te beschrijven wat er precies gebeurde toen de wahabieten na uw arrestatie uw huis binnenvielen, antwoordde u bijvoorbeeld louter dat ze u vast wilden hebben (CGVS, p. 17). U vertelde opmerkelijk genoeg zelfs niet eens dat uw zoon tijdens deze inval werd geslagen totdat hij het bewustzijn verloor (CGVS zoon, p. 6 en CGVS vrouw 2, p. 7). Niettegenstaande u op het moment van de inval zelf niet aanwezig was, kon wel van u verwacht worden dat u zich achteraf over deze inval informeerde zodat u over dit incident gedetailleerde informatie zou kunnen verschaffen. Ook wanneer u herhaaldelijke keren uitdrukkelijk naar concrete informatie werd gevraagd over de wahabieten die u onbewust vervoerd had, hield u vast aan algemene en vage verklaringen (CGVS, p. 14-15). Daar al deze elementen de kern van uw asielrelaas raken, kon redelijkerwijze van u verwacht worden dat u hierover gedetailleerde informatie zou kunnen verschaffen, wat in casu niet het geval was. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder aangetast.

Daarnaast moet erop gewezen worden dat uw gedrag niet te rijmen valt met de door u verklaarde vrees. U vreesde immers om door de wahabieten vermoord te worden omdat zij ervan overtuigd waren dat u hen bij de autoriteiten verklikt had (CGVS, p. 16). Daarom dook u na uw vrijlating onder bij de neef van uw vrouw in Noord-Ossetië (CGVS, p. 3 en 17). Om diezelfde reden hebt u uw kinderen voor uw definitieve vertrek uit de Russische Federatie niet meer bezocht en onderhield u ook geen rechtstreeks contact met hen (CGVS, p. 18). Niettemin bent u opmerkelijk genoeg wel minstens 1 keer naar Ingoesjetië teruggekeerd om er uw internationaal paspoort te regelen, zoals niet enkel blijkt uit uw eigen verklaringen (CGVS, p. 8-9), maar ook uit de stempel op pagina 19 van uw binnenlands paspoort. In ditzelfde kader kan tevens opgemerkt worden dat u na uw vrijlating nog ruim anderhalf jaar in de Russische Federatie hebt verbleven (CGVS, p. 3, 10 en 12). Hierdoor wordt niet enkel de geloofwaardigheid van uw asielrelaas, maar ook de ernst van uw vrees in hoge mate ondergraven.

Tot slot moet nog opgemerkt worden dat u opvallend weinig interesse betoonde in het verdere verloop van uw problemen. Zo had u geen idee of iemand naar aanleiding van uw arrestatie officiële stappen had ondernomen om hulp te verkrijgen en liet u ook na zich hierover te informeren (CGVS, p. 17). Daarnaast stelde u wel dat er in de periode tussen uw vrijlating en uw definitieve vertrek uit de Russische Federatie geen problemen meer waren geweest, maar verzuimde eigenlijk om hierover navraag te doen (CGVS, p. 17). U kon tot slot ook niet zeggen of er zich sinds uw vertrek uit de Russische Federatie nog iets voorgedaan had in verband met de door u aangehaalde problemen. U voerde wel aan dat u dit niet kon weten (CGVS, p. 18). Uit uw verklaringen blijkt echter dat u twee weken voor uw interview bij het Commissariaat-generaal nog contact had met uw familie in Ingoesjetië en u zich bijgevolg in de mogelijkheid bevond om hierover informatie in te winnen (CGVS, p. 4). Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas nog verder uitgehold.

Indien uw verklaringen geloofwaardig zouden zijn, quod non, moet er bovendien op gewezen worden dat u niet aannemelijk wist te maken waarom u zich niet elders in de Russische Federatie zou kunnen vestigen. Uw vrouw is namelijk afkomstig uit Noord-Ossetië en heeft er nog steeds familieleden wonen (CGVS vrouw 2, p. 4). Na uw vrijlating verbleef u bovendien gedurende anderhalf jaar bij de neef van uw vrouw in Noord-Ossetië, al was u er in die periode niet officieel geregistreerd. U haalde wel aan dat de wahabieten u overal zouden kunnen vinden, aangezien veel mensen u kennen en het via kennissen niet zo moeilijk is om uw verblijfplaats te achterhalen (CGVS, p. 19). Eerder stelde u echter het tegenovergestelde, namelijk dat de wahabieten niet zo machtig zijn dat ze een opsporingstocht zouden kunnen beginnen en hun handen niet zo lang zijn dat ze u hier (dit is in België) of ergens anders zouden kunnen vinden (CGVS, p. 18). Zodoende maakte u niet aannemelijk hoe de wahabieten u buiten Ingoesjetië zouden kunnen vinden. Bijgevolg dient geconcludeerd te worden dat u wel degelijk over een intern vluchtalternatief kan beschikken.

Uit hetgeen hieraan vooraf gaat, blijkt dat ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

De door u in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde documenten (uw binnenlands Russisch paspoort en dat van uw dochter, uw huwelijksakte en de geboorteaktes van uw kinderen) zijn niet van dien aard dat ze bovenstaande beslissing kunnen wijzigen. Elk van deze documenten bevat immers uitsluitend informatie met betrekking tot uw eigen identiteit en die van uw gezin, die echter niet betwist worden, doch niet met betrekking tot de door u aangehaalde problemen.

Volledigheidshalve kan er nog aan toegevoegd worden dat ook in het kader van de asielaanvragen van uw vrouw, K. T. (...) (O.V. 6.553.721), en zoon, R. T. (...) (O.V. 6.859.885), besloten werd tot de weigering van de hoedanigheid van vluchteling en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet ten slotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de gewapende strijd tussen rebellen en autoriteiten in Ingoesjetië, afgezien van sporadische grootschalige acties door de rebellen, bovenal wordt gekenmerkt door kleinschalige, doelgerichte aanvallen of gewelddadige incidenten door toedoen van de rebellen, alsook door de uitgebreide zoekacties en gerichte arrestaties waarmee de autoriteiten hen van antwoord dienen. De meeste acties zijn zoals gezegd gericht op welbepaalde doelwitten en ingegeven door specifieke motieven, en dienen daardoor vooreerst in het licht van de Vluchtelingenconventie of in het kader van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet beoordeeld te worden. Daarnaast kan uit de informatie die voorhanden is, worden afgeleid dat de algemene veiligheidssituatie in Ingoesjetië niet van dien aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. Ondanks een toename van het aantal incidenten, valt immers slechts een beperkt aantal burgerslachtoffers door willekeurig geweld doordat de meeste acties gericht zijn of doordat het aantal grootschalige acties waarbij burgerslachtoffers vallen, gelimiteerd is.

De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in Ingoesjetië actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Ingoesjetië aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

Ten aanzien van tweede verzoekster

“A. Feitenrelaas

U verklaarde een Russisch staatsburger van Ingoesjetische origine te zijn. U werd geboren op 27 maart 1968 in de Noord-Ossetische stad Balta. Op 26 juli 1992 huwde u op traditionele wijze met M. G. T. (...) (O.V. 6.553.721). Op 11 december 1996 liet u dit huwelijk ook officieel registreren.

Uit uw verklaringen blijkt dat u Ingoesjetië hebt verlaten omwille van de problemen van uw man. Zijn problemen begonnen nadat hij op 18 november 2009 thuis door de O. (...) werd gearresteerd. Uw man werkte als taxichauffeur en werd ervan beschuldigd de wahabieten op die manier te hebben geholpen. Zowel uw oudste schoonbroer als uw oom ging overal naar uw man op zoek, maar ze slaagden er niet in officiële informatie te verkrijgen. Op 4 december 2009 vielen 3 gewapende wahabieten 's avonds uw huis binnen. Ze waren op zoek naar uw man, die op dat moment nog steeds vastzat. Ze dachten echter dat uw man ondergedoken zat en beschuldigden hem ervan informatie over hen aan de ordediensten te hebben doorgegeven, waardoor een van hen uiteindelijk vermoord werd. De wahabieten reageerden heel agressief, zowel tegenover u als tegenover uw oudste zoon. Hij werd zo hard geslagen dat hij het bewustzijn verloor. Na deze inval vertrok u met uw kinderen onmiddellijk naar uw ouders en keerde niet meer naar uw eigen huis terug. Op aanraden van uw ouders en oom besloot u op 19 december 2009 dat het beter was om definitief te vertrekken.

U verliet Ingoesjetië uiteindelijk op 20 december 2009. Uw man was op dat moment nog steeds spoorloos en uw kinderen liet u noodgedwongen achter bij uw familie. Uw oom bracht u met zijn eigen wagen naar Rostov-na-Donu, van waaruit u samen met uw oom de trein naar Brest (in Belarus) nam. In Brest overnachtten jullie 10 dagen bij een vriend van uw oom, vooraleer u op 3 januari 2010 met een vrachtwagen naar Polen reisde. In Polen stapte u over in een minibus, die u naar België bracht. U bereikte België op 5 januari 2010. Nog diezelfde dag diende u een asielaanvraag in bij de

Belgische autoriteiten. In augustus 2011 kwamen uw man, die uiteindelijk op 29 december 2009 vrijgelaten werd, en uw kinderen u in België vervoegen.

B. Motivering

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratieve dossier is gevoegd, blijkt dat er zich in Ingoesjetië gaandeweg een rebellenbeweging ontplooid heeft en dat deze deelrepubliek heden kampt met verscheidene problemen op het vlak van veiligheid en mensenrechten. Hoewel het geweld niet altijd eenduidig aan de ene of de andere partij kan worden toegeschreven, zijn hiervoor doorgaans zowel rebellen als de daar aanwezige autoriteiten, veiligheidsdiensten of ordetroepen verantwoordelijk. De schendingen zijn divers van aard en hebben bovenal een gericht karakter. Zo plegen rebellen voornamelijk aanslagen op personen die in hun ogen medestanders van de autoriteiten zijn of op personen die zich niet in overeenstemming gedragen met radicale religieuze opvattingen. De autoriteiten worden, van hun kant, verantwoordelijk geacht voor verdwijningen, folteringen en wederrechtelijke executies van personen die door hen verdacht worden deel uit te maken van of samen te werken met de rebellerende gewapende groeperingen. Bovendien maken bepaalde personen van de situatie in Ingoesjetië gebruik om voor eigen rekening criminele daden te stellen en toe te dekken, en ontstaan er heel wat bloedvetes die veroorzaakt worden door het uiteenlopende geweld in de republiek. In deze complexe context dringt zich dan ook vooreerst een individuele beoordeling op van de vraag naar bescherming in het licht van de Vluchtelingenconventie of in het kader van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet.

Uit uw verklaringen blijkt dat alle problemen die u in uw land kende verbonden waren met de problemen van uw man. U verklaarde daarnaast geen persoonlijke problemen te hebben gekend (CGVS 2, p. 6). Aangezien ik in het kader van de asielaanvraag van uw man, M. G. T. (...) (O.V. 6.553.721), de beslissing nam tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, kan ten aanzien van u evenmin besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Voor een uitgebreide weergave van de elementen op basis waarvan de beslissing van uw man, M. G. T. (...) (O.V. 6.553.721), werd genomen, verwijs ik graag naar zijn beslissing. Deze luidt als volgt:

“(...).”

De door u in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde documenten (uw binnenlands Russisch paspoort en rijbewijs, de geboorteakte van uw jongste dochter en een kopie van een uittreksel van uw ziektegeschiedenis) zijn niet van dien aard dat ze bovenstaande beslissing kunnen wijzigen. Uw binnenlands Russisch paspoort alsook uw rijbewijs en de geboorteakte van uw jongste dochter bevatten uitsluitend informatie met betrekking tot uw eigen identiteit en die van uw gezin, die echter niet betwist worden, doch niet met betrekking tot de problemen die uw man in Ingoesjetië gekend zou hebben. De kopie van het uittreksel van uw ziektegeschiedenis ten slotte heeft enkel betrekking op uw eigen medische toestand en heeft bijgevolg geen enkele bewijswaarde ten aanzien van de problemen die uw man gekend zou hebben. In ditzelfde verband kan nog toegevoegd worden dat u tijdens uw beide interviews bij het Commissariaat-generaal meermaals verwees naar uw medische en psychische problemen (CGVS 1, p. 3, 5, 9, 11, 13, 19 en 20 - CGVS 2, p. 3 en 6). De door u ingeroepen medische redenen houden echter geen verband met de criteria zoals bepaald bij artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 78/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. U dient zich voor de beoordeling van deze medische elementen te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de staatssecretaris of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980. Volledigheidshalve kan er nog aan toegevoegd worden dat ook in het kader van de asielaanvraag van uw zoon, R. T. (...) (O.V. 6.859.885), besloten werd tot de weigering van de hoedanigheid van vluchteling en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet ten slotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de gewapende strijd tussen rebellen en autoriteiten in Ingoesjetië, afgezien van sporadische grootschalige acties door de rebellen, bovenal wordt gekenmerkt door kleinschalige, doelgerichte aanvallen of gewelddadige incidenten door toedoen van de rebellen, alsook door de uitgebreide zoekacties en gerichte arrestaties waarmee de autoriteiten hen van antwoord dienen. De meeste acties zijn zoals gezegd gericht op welbepaalde doelwitten en ingegeven door specifieke motieven, en dienen daardoor vooreerst in het licht van de Vluchtelingenconventie of in het kader van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet beoordeeld te worden. Daarnaast kan uit de informatie die voorhanden is, worden afgeleid dat de algemene veiligheidssituatie in Ingoesjetië niet van dien aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. Ondanks een toename van het aantal incidenten, valt immers 4 slechts een beperkt aantal burgerslachtoffers door willekeurig geweld doordat de meeste

acties gericht zijn of doordat het aantal grootschalige acties waarbij burgerslachtoffers vallen, gelimiteerd is. De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in Ingoesjetië actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Ingoesjetië aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

Ten aanzien van derde verzoeker

“A. Feitenrelaas

U verklaarde een Russisch staatsburger te zijn van Ingoesjetische origine. U werd geboren op 3 juni 1993 in het Ingoesjetische dorp Ordzhonikidzevskaya, waar u ook geregistreerd was.

Uit uw verklaringen blijkt dat u Ingoesjetië hebt verlaten omwille van de problemen van uw vader. Zijn problemen begonnen toen hij op 18 november 2009 door gemaskerde mannen meegenomen werd. Zelf was u op dat moment niet thuis, maar overnachtte u bij een vriend. Op 4 december 2009 vielen wahabieten uw huis binnen op zoek naar uw vader omdat ze dachten dat hij zich verborg. Ze reageerden heel agressief ten opzichte van uw moeder en toen u probeerde tussenbeide te komen, werd u zodanig hard geslagen dat u het bewustzijn verloor. Toen u opnieuw bijkwam waren de wahabieten verdwenen. Ze hadden echter gezegd dat uw vader zich binnen de week bij hen diende aan te bieden, zoniet zouden ze na een week terugkomen. Daarom vertrok u de volgende dag, op 5 december 2009, samen met de rest van uw gezin naar uw grootouders. Op 20 december 2009 vertrok uw moeder, K. T. (...) (O.V. 6.553.721), definitief uit Ingoesjetië. Zelf ging u daarna naar een tante in Gazi yurt, bij wie u tot aan uw vertrek verbleef.

U verliet Ingoesjetië uiteindelijk op 24 juli 2011. Samen met uw vader, M. G. T. (...) (O.V. 6.553.721), en de rest van uw gezin reisde u vanuit Gazi yurt met de auto naar Naltsjik (in Kabardino-Balkarië), waar jullie een bus richting Moskou namen. Vanuit Moskou reisden jullie vervolgens met de trein via Brest (in Belarus) naar Polen, waar u samen met uw vader op 28 juli 2011 asiel aanvraagde. U verliet Polen op 7 augustus 2011 en kwam samen met de rest van uw gezin met de auto naar België, dat u bereikte op 8 augustus 2011. Op 11 augustus 2011 diende u een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

B. Motivering

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratieve dossier is gevoegd, blijkt dat er zich in Ingoesjetië gaandeweg een rebellenbeweging ontplooid heeft en dat deze deelrepubliek heden kampt met verscheidene problemen op het vlak van veiligheid en mensenrechten. Hoewel het geweld niet altijd eenduidig aan de ene of de andere partij kan worden toegeschreven, zijn hiervoor doorgaans zowel rebellen als de daar aanwezige autoriteiten, veiligheidsdiensten of ordetroepen verantwoordelijk. De schendingen zijn divers van aard en hebben bovenal een gericht karakter. Zo plegen rebellen voornamelijk aanslagen op personen die in hun ogen medestanders van de autoriteiten zijn of op personen die zich niet in overeenstemming gedragen met radicale religieuze opvattingen. De autoriteiten worden, van hun kant, verantwoordelijk geacht voor verdwijningen, foltering en wederrechtelijke executies van personen die door hen verdacht worden deel uit te maken van of samen te werken met de rebellerende gewapende groeperingen. Bovendien maken bepaalde personen van de situatie in Ingoesjetië gebruik om voor eigen rekening criminele daden te stellen en toe te dekken, en ontstaan er heel wat bloedvetes die veroorzaakt worden door het uiteenlopende geweld in de republiek. In deze complexe context dringt zich dan ook vooreerst een individuele beoordeling op van de vraag naar bescherming in het licht van de Vluchtelingenconventie of in het kader van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet. Uit uw verklaringen blijkt dat alle problemen die u in uw land kende verbonden waren met de problemen van uw vader. U verklaarde daarnaast geen persoonlijke problemen te hebben gekend (CGVS, p. 6). Aangezien ik in het kader van de asielaanvraag van uw vader, M. G. T. (...) (O.V. 6.553.721), de beslissing nam tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, kan ten aanzien van u evenmin besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Voor een uitgebreide weergave van de elementen op basis waarvan de beslissing van uw vader, M. G. T. (...) (O.V. 6.553.721), werd genomen, verwijst ik graag naar zijn beslissing. Deze luidt als volgt:

“(…)”

De door u in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde documenten (uw binnenlands Russisch paspoort en uw geboorteakte) zijn niet van dien aard dat ze bovenstaande beslissing kunnen wijzigen. Beide documenten bevatten immers uitsluitend informatie met betrekking tot uw identiteit, die echter niet betwist wordt, doch niet met betrekking tot de problemen die uw vader in Ingoesjetië gekend zou hebben. Volledigheidshalve kan er nog aan toegevoegd worden dat ook in het kader van de asielaanvraag van uw moeder, K. T. (...) (O.V. 6.553.721), besloten werd tot de weigering van de hoedanigheid van vluchteling en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet ten slotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de gewapende strijd tussen rebellen en autoriteiten in Ingoesjetië, afgezien van sporadische grootschalige acties door de rebellen, bovenal wordt gekenmerkt door kleinschalige, doelgerichte aanvallen of gewelddadige incidenten door toedoen van de rebellen, alsook door de uitgebreide zoekacties en gerichte arrestaties waarmee de autoriteiten hen van antwoord dienen. De meeste acties zijn zoals gezegd gericht op welbepaalde doelwitten en ingegeven door specifieke motieven, en dienen daardoor vooreerst in het licht van de Vluchtelingenconventie of in het kader van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet beoordeeld te worden. Daarnaast kan uit de informatie die voorhanden is, worden afgeleid dat de algemene veiligheidssituatie in Ingoesjetië niet van dien aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. Ondanks een toename van het aantal incidenten, valt immers slechts een beperkt aantal burgerslachtoffers door willekeurig geweld doordat de meeste acties gericht zijn of doordat het aantal grootschalige acties waarbij burgerslachtoffers vallen, gelimiteerd is. De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in Ingoesjetië actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Ingoesjetië aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 1, A, (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) en tevens van de “gegrondheid en de rechtsgeldigheid van de beslissingen”. Met betrekking tot de vluchtelingenstatus opperen verzoekers dat de commissaris-generaal hun nationaliteit niet betwist. Aangaande het gebrek aan elk begin van bewijs van de vervolgingsfeiten stellen verzoekers dat het onmogelijk is om vervolgingen vanwege de Staat te bewijzen wanneer deze buiten een wettelijk kader handelt. Volgens verzoekers zal de overheid, *in casu* de GRU, hen geen enkel getuigschrift uitreiken betreffende een huiszoeking, een aanhouding en zeker niet betreffende een illegale aanhouding van méér dan één maand. Omwille van de aard van de vervolgingen vanwege groepen die niet onder de overheid ressorteren, zijn deze niet vatbaar voor bewijs. Met betrekking tot de beroepsactiviteiten van eerste verzoeker wijzen verzoekers erop dat hij voor een baas zwartwerkte, maar dat hij zijn verzekering en verkeersbelasting betaald heeft alsof het om een privaat voertuig ging. Verzoekers kondigen aan dat ze de bewijzen van inschrijving van het voertuig zullen indienen en dat eerste verzoeker via zijn baas een getuigschrift zal trachten te bekomen. Verzoekers besluiten dat hen redelijkerwijs niet mag verweten worden dat zij geen bewijzen neerleggen van de vervolgingsfeiten.

Betreffende de onduidelijkheden in het asielrelaas wijzen verzoekers erop dat de aanhouding en de hechtenis eerste verzoeker ernstig verstoord hebben en dat hij de familienaam van de vermoorde Gilani niet kende, terwijl het in feite een zekere T. betreft. Verzoekers stellen dat diens woning gesloopt werd en deze operatie op televisie werd vermeld waardoor, zo vervolgen verzoekers, de tegenpartij hieromtrent ter gelegenheid van de nota met opmerkingen opzoekingen zal kunnen uitvoeren. Waar in de beslissing wordt gesteld dat de antwoorden van eerste verzoeker bijzonder kort en niet uitvoerig waren, stellen verzoekers dat dit in essentie aan zijn persoonlijkheid te wijten is. Volgens verzoekers zou tweede verzoekster dit na kennisname van de beslissing hebben bevestigd. Verzoekers wijzen er ook op dat eerste verzoeker wist dat zijn zoon geslagen werd tot hij buiten kennis raakte, maar dat hij

niet wist dat hij dit moest preciseren. Verzoekers vervolgen: *“Dat de behandelende ambtenaar van de tegenpartij deze karaktertrek van de verzoeker zeker genoteerd heeft en dat hij, volgens het verdrag van het CGVS zelf, zijn vragen had moeten aanpassen om het relaas met zekerheid af te bakenen.”* Volgens verzoekers kan eerste verzoeker niet verweten worden geen inlichtingen te hebben ingewonnen betreffende het lot van zijn zoon tijdens de intrusie van de Wahabieten, aangezien hij dit niet kende. Over de Wahabieten die eerste verzoeker heeft vervoerd, geven verzoekers aan dat eerste verzoeker zijn klanten naar de gewenste plaats vervoerde, maar niet wist wie Wahabiet of zakenman was of wie een echtgenoot was die zijn minnares ging opzoeken. Verzoekers wijzen erop dat hij de overheden overtuigd heeft dat hij niet met de Wahabieten samenwerkte waardoor het verwijt uit de bestreden beslissing irrelevant is.

Waar in de beslissingen wordt gesteld dat het gedrag van eerste verzoeker niet overeenstemt met een vrees voor vervolging omwille van zijn terugkeer met het oog op het regelen van zijn paspoort, wijzen verzoekers erop dat eerste verzoeker omwille van zijn vrees voor de Wahabieten naar Noord-Ossetië is gevlucht en ook om die reden geen contact had met zijn kinderen, maar dat een vlucht uit het land van herkomst niet haastig op touw kan worden gezet en er documenten en geld nodig waren. Verzoekers geven aan dat eerste verzoeker door een officier van de politie en mevrouw D. geholpen werd om zijn paspoort op te maken. Volgens verzoekers is zijn gedrag niet strijdig met een vervolgingsvrees omdat alle voorzorgsmaatregelen werden genomen om contact met de Wahabieten te vermijden. Verzoekers wijzen erop dat eerste verzoeker na zijn vrijlating niet meer door de overheden vervolgd werd. Volgens verzoekers is het verwijt dus niet relevant en is het strijdig met een ander motief, namelijk de mogelijkheid om naar een andere streek in Rusland te vluchten.

Verzoekers werpen tegen het vastgestelde gebrek aan belangstelling van eerste verzoeker op dat hij zich verborgen hield en zijn contacten beperkt heeft, waardoor hem geen gebrek aan belangstelling verweten kan worden. Verder bevestigen verzoekers dat eerste verzoeker in contact is geweest met zijn familie in Ingoesjetië, maar dat zijn familie niet kan weten wat er werkelijk rondom zijn woning gebeurt, waardoor ze hem niet konden informeren.

Aangaande het intern vluchtalternatief stellen verzoekers dat dit de problemen van eerste verzoeker niet zou oplossen. Verzoekers wijzen erop dat de oom van tweede verzoekster zich tot de Minister van Binnenlandse Zaken had gericht, maar dat deze officieel niets geantwoord heeft, maar dat hij toch verklaarde dat de overheden zouden ingrijpen indien één van haar kinderen vermoord zou worden aangezien dit zou aantonen dat haar echtgenoot niet met de Wahabieten onder één hoedje speelde. Verzoekers wijzen er ook op dat andere republieken in de Russische Federatie, en meer bepaald de ganse Noord-Kaukasus met geweld geconfronteerd worden en Rusland ultra-nationalistisch is waardoor gewelddadigheden tegen Kaukasiërs veelvuldig voorkomen. Verzoekers verwijzen hierbij naar informatie van internet waaruit onder andere blijkt dat er in Dagestan en Tsjetsjenië problemen zijn en dat ook het Belgische *“Ministerie van Buitenlandse Zaken”* alle reizen naar Dagestan, Tsjetsjenië en Ingoesjetië ten strengste afraden. Verzoekers wijzen erop dat zij in Noord-Ossetië enkel een toevlucht zouden vinden indien zij ondergedoken zouden zijn. Aangezien verzoekers zowel met de overheden als met de Wahabieten problemen hebben gehad en deze laatsten zich over de ganse Kaukasus verspreiden, is het voor verzoekers niet mogelijk om zich in een land nabij Ingoesjetië of in een andere republiek van de Russische Federatie te vestigen zonder het risico te lopen door de Wahabieten teruggevonden te worden. Verzoekers besluiten door te stellen dat zij op de verwijten uit de bestreden beslissing geantwoord hebben maar dat de tegenpartij de voor verzoekers gunstige elementen niet benadrukt heeft, met name het feit dat er geen enkele tegenstrijdigheid in hun verklaringen werd genoteerd en dat eerste verzoeker wel degelijk talrijke namen heeft opgenoemd van Wahabieten die in de streek waar hij woonde gedood werden, terwijl uit het administratief dossier niet blijkt dat de verwerende partij hieromtrent opzoekingen heeft gedaan waardoor de bestreden beslissingen volgens verzoekers vernietigd dienen te worden.

Met betrekking tot de weigering van de subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet stellen verzoekers dat de situatie in Ingoesjetië ingewikkelder is dan wat de tegenpartij beweert aangezien het land een kruispunt is tussen Tsjetsjenië, Noord-Ossetië, Zuid-Ossetië, Georgië en Rusland en de gevolgen verduurt van de problemen die de buurlanden ondergaan. Verzoekers verwijzen hierbij naar artikels op internet waarin het opkomende geweld in Kabardino-Balkarië en Karatsaj-Tsjerkessië wordt besproken en waarin de aanslagen en moorden in Ingoesjetië worden besproken. Op grond van een ander internetartikel, zo stellen verzoekers, wordt de situatie in de Noordelijke Kaukasus als een oorlog beschouwd. De problemen zijn volgens verzoekers zodanig ernstig dat de burgers voortdurend aan gewelddadige handelingen onderworpen zijn, waardoor aan hen de subsidiaire bescherming moet worden toegekend.

Aan hun verzoekschrift voegen verzoekers een internetartikel toe over het Russische nationalisme, *“une violence sans visage”*, een internetartikel over het geweld tegen Kaukasiërs in Moskou, een reisadvies van ‘Routard.com’ over de gezondheid en de veiligheid in de Russische Federatie, een wikipedia-artikel

over Ramzan Kadyrov, een internetartikel over een veroordeling door het EHRM van Rusland wegens foltering en ontvoeringen in Tsjetsjenië, een internetartikel over aanslagen in Grozny, het reisadvies van de FOD Buitenlandse Zaken voor de Russische Federatie, een internetartikel over het Wahabisme in Ingoesjetië en internetartikels over de situatie in de Noordelijke Kaukasus.

2.2. Aangezien verzoekers in hun middel inhoudelijke kritiek leveren op de bestreden beslissingen en de schending van de “*gegrondheid en de rechtsgeldigheid van de beslissingen*” opwerpen, voeren zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. Hun middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden beoordeeld.

2.3. In de bestreden beslissingen die ten aanzien van tweede verzoekster en derde verzoeker werden genomen en waarin de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd, wordt telkens verwezen naar de beslissing die ten aanzien van eerste verzoeker werd genomen. In deze beslissing wordt vooreerst gewezen op het complexe karakter van de situatie in Ingoesjetië waardoor een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming noodzakelijk is. Vervolgens wordt in de deze beslissing gesteld dat verzoeker zijn problemen met de Wahabieten, die ervan overtuigd waren dat eerste verzoeker informatie over hen aan de autoriteiten had doorgespeeld, niet aannemelijk heeft kunnen maken. Hierbij stelde de commissaris-generaal vast dat eerste verzoeker geen enkel tastbaar bewijs kon voorleggen van zijn problemen. Noch van zijn arrestatie door de overheid, noch van zijn vrijlating of van zijn werk als taxichauffeur kon verzoeker enig document voorleggen. Bovendien stelde de commissaris-generaal vast dat de verklaringen van eerste verzoeker met betrekking tot cruciale aspecten van zijn relaas onaannemelijk vaag waren. Zo zou eerste verzoeker er door de Wahabieten van verdacht worden een zekere G. bij de overheden te hebben verklikt, maar bleek verzoeker niet te weten wanneer deze laatste werd vermoord of welke familienaam hij had. Ook blijken volgens de bestreden beslissing de antwoorden van eerste verzoeker over de arrestatie en de daarop volgende problemen bijzonder kort en weinig gedetailleerd. In de bestreden beslissing wordt tevens gewezen op het feit dat eerste verzoeker onvermeld liet dat zijn zoon bij de inval van de Wahabieten buiten westen werd geslagen. De algemeenheid en de vaagheid van de verklaringen van eerste verzoeker doen volgens de commissaris-generaal twifelen aan zijn geloofwaardigheid. Daarnaast valt, zo vermeldt de bestreden beslissing, het gedrag van eerste verzoeker niet te rijmen met een gegronde vrees voor vervolging. Uit vrees voor de Wahabieten zou eerste verzoeker ondergedoken zijn bij de neef van zijn vrouw in Noord-Ossetië en zou hij zijn kinderen net meer bezocht hebben en geen rechtstreeks contact meer met hen hebben gehad. Nochtans, zo stelt de commissaris-generaal, is eerste verzoeker minstens éénmaal naar Ingoesjetië teruggekeerd om zijn internationaal paspoort te regelen wat blijkt uit de stempel in zijn binnenlands paspoort. Daarbij komt dat eerste verzoeker na zijn vrijlating nog ruim anderhalf jaar in de Russische Federatie heeft verbleven wat de geloofwaardigheid van zijn relaas en de ernst van zijn vrees ondergraaft. De commissaris-generaal stelde ook vast dat eerste verzoeker opvallend weinig interesse vertoonde in het verdere verloop van zijn problemen aangezien hij hierover geen navraag had gedaan ondanks contacten met zijn familie in Ingoesjetië. In de bestreden beslissing wordt daarna gesteld dat, in de hypothese dat de verklaringen van eerste verzoeker geloofwaardig zouden zijn, *quod non*, hij niet aannemelijk maakt waarom hij zich niet elders in de Russische Federatie, bijvoorbeeld in Noord-Ossetië zou kunnen vestigen om aan de problemen te ontsnappen. Er wordt besloten dat er in hoofde van eerste verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat. De documenten die eerste verzoeker neerlegde, wijzigen niets aan deze vaststellingen. Met betrekking tot de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet wordt in de beslissing gesteld dat op grond van de informatie waarover de commissaris-generaal beschikt en die aan het administratief dossier werd toegevoegd, kan worden besloten dat er actueel voor burgers in Ingoesjetië geen reëel risico op ernstige schade bestaat in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

2.4. De Raad stelt vast dat verzoekers niet betwisten dat elk begin van bewijs van de vervolgingsfeiten ontbreekt, waardoor dit motief overeind blijft. Verzoekers beweren echter dat het onmogelijk is om bewijzen te verzamelen. De Raad merkt op dat verzoekers eventueel kunnen worden bijgetreden waar zij stellen dat het onmogelijk is om de vervolging door de Wahabieten met stukken te bewijzen. Waar zij opperen dat het evenmin mogelijk is om een bewijs te krijgen van de huiszoeking of de aanhouding van eerste verzoeker omdat het een illegale huiszoeking en aanhouding betrof, kunnen verzoekers niet worden gevolgd. De Raad stelt immers vast dat verzoekers thans voor het eerst gewag maken van een illegale aanhouding en dat uit de verklaringen van eerste verzoeker geenszins kan worden afgeleid dat het een illegale arrestatie zou betreffen. Uit zijn verklaringen blijkt dat hij werd opgepakt naar aanleiding van een onderzoek naar Wahabieten die in zijn woonplaats een basis hadden en waarbij eerste verzoeker ervan werd verdacht om banden te hebben met deze Wahabieten (AD eerste verzoeker en

tweede verzoekster, stuk 4, gehoorverslag eerste verzoeker CGVS 10/10/2011, p. 12-13). Bovendien gaf eerste verzoeker aan dat de militairen, toen duidelijk was dat hij er niets mee te maken had, het dossier afronden en hem vrijlieten (AD eerste verzoeker en tweede verzoekster, stuk 4, gehoorverslag eerste verzoeker CGVS 10/10/2011, p. 15), wat er lijkt op te wijzen dat er een officieel onderzoek werd gevoerd. De Raad stelt vast dat redelijkerwijs van verzoeker mag worden verwacht dat hij, indien hij gedurende een maand werd vastgehouden, hij toch minstens een begin van bewijs hiervan heeft. Daarbij komt dat eerste verzoeker er zelfs niet in slaagt, zo dient te worden vastgesteld, zijn beroepsactiviteit als taxichauffeur, die de aanleiding was van de vermeende banden met de Wahabieten, aan te tonen. Uit het gehoorverslag blijkt dat eerste verzoeker als zelfstandige taxichauffeur werkte voor een taxibedrijf met een officieel geregistreerde wagen waarvoor verzekeringen en btw werden betaald (AD eerste verzoeker en tweede verzoekster, stuk 4, gehoorverslag eerste verzoeker CGVS 10/10/2011, p. 6). Het feit dat eerste verzoeker in het zwart zou hebben gewerkt, mag geen beletsel vormen om van zijn beroepsactiviteiten minstens een begin van bewijs te kunnen leveren. Ondanks het feit dat verzoekers in hun verzoekschrift aankondigen dat zij de beroepsactiviteit met stukken zullen staven, dringt zich de vaststelling op dat er tot op heden geen enkel bewijs werd neergelegd wat de geloofwaardigheid van hun verklaringen ernstig aantast.

2.5. Van een asielzoeker mag worden verwacht dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft, zodat op grond hiervan kan worden nagegaan of er aanwijzingen zijn om te besluiten tot het bestaan van een vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van de subsidiaire bescherming. Uit het administratief dossier blijkt dat eerste verzoeker aangaf dat hij er door de Wahabieten van werd verdacht informatie aan de autoriteiten te hebben doorspeeld (AD eerste verzoeker en tweede verzoekster, stuk 4, gehoorverslag eerste verzoeker CGVS 10/10/2011, p. 16). Nadat de dossierbehandelaar meermaals aan eerste verzoeker had gevraagd over wie hij informatie zou hebben gelekt, stelt hij dat het om G. gaat, waarvan hij de achternaam niet kende (AD eerste verzoeker en tweede verzoekster, stuk 4, gehoorverslag eerste verzoeker CGVS 10/10/2011, p. 21). Eerste verzoeker kan ook niet verduidelijken hoe, wanneer of door wie G. werd vermoord (*Ibid.*). Door in hun verzoekschrift te wijzen op de verwarring van eerste verzoeker, die overigens niet uit het gehoorverslag blijkt en door *a posteriori* de achternaam van G. op te geven, doen verzoekers geen afbreuk aan de vaststelling van de commissaris-generaal dat de verklaringen van eerste verzoeker over de kern van zijn problemen uiterst summier zijn, waardoor er geen geloof aan kan worden gehecht. Indien over de lotgevallen van G. in de media zou zijn bericht, zoals verzoekers thans beweren, en indien deze de aanleiding vormden voor de problemen van eerste verzoeker, komt het aan hen toe om de nodige informatie hierover aan te brengen. De verwijzing naar de persoonlijkheid van eerste verzoeker die verzoekers *post factum* ter rechtvaardiging van de summie verklaringen aanreiken kan niet worden aanvaard. Verzoekers maken immers geen gebruik van hun verzoekschrift of van de mogelijkheid tot mondelinge toelichting ter terechtzitting om de antwoorden van eerste verzoeker verder uit te diepen en te verduidelijken. In tegenstelling tot wat verzoekers beweren, kan uit het gehoorverslag niet worden opgemaakt dat de beknoptheid van de antwoorden van eerste verzoeker aan zijn persoonlijkheid zouden te wijten zijn. Er werd overigens geen enkel attest overgemaakt waaruit blijkt dat de communicatie met eerste verzoeker bemoeilijkt wordt door zijn persoonlijkheidskenmerken. De Raad stelt vast dat verzoekers beweren dat eerste verzoeker niet wist wie hij vervoerde toen hij als taxichauffeur werkte. Aangezien zijn beroepsactiviteiten aan de basis lagen van zijn aanhouding, kan bezwaarlijk worden aangenomen dat eerste verzoeker, die een jarenlange ervaring had als taxichauffeur, totaal niet wist tot welke strekking zijn cliënteel behoorde. De commissaris-generaal kon op grond van de vage verklaringen van eerste verzoeker terecht besluiten dat zijn relaas ongelooftwaardig was.

2.6. Van een asielzoeker mag een niet aflatende en doorgedreven belangstelling voor zijn zaak worden verwacht. Hoewel eerste verzoeker niet aanwezig zou zijn geweest bij de inval van de Wahabieten in zijn woning (AD eerste verzoeker en tweede verzoekster, stuk 4, gehoorverslag eerste verzoeker CGVS 10/10/2011, p. 16-17) mag van hem toch worden verwacht dat hij zich achteraf grondig informeert naar het wedervaren van zijn gezinsleden bij die inval. Het feit dat eerste verzoeker onvermeld liet dat zijn zoon bij deze inval bewusteloos werd geslagen, zet de geloofwaardigheid van zijn verklaringen op de helling. De rechtvaardiging die verzoekers aanvoeren door te stellen dat eerste verzoeker zich verborgen hield en zijn contacten beperkt heeft, kan niet worden aanvaard. Uit het administratief dossier blijkt immers dat eerste verzoeker sedert zijn aankomst in België nog contacten onderhield met zijn familie in Ingoesjetië (AD eerste verzoeker en tweede verzoekster, stuk 4, gehoorverslag eerste verzoeker CGVS 10/10/2011, p. 4) en in België sedert 22 augustus 2011 met zijn gezinsleden is

herenigd (zie punt 1.1). Bijgevolg was hij in de mogelijkheid om zich verder te informeren over het exacte verloop van de inval van de Wahabieten en de huidige stand van zijn vervolgingsproblemen. Zijn manifeste gebrek aan interesse voor de vervolgingsfeiten die aan de basis liggen van zijn asielaanvraag doet in ernstige mate afbreuk aan de geloofwaardigheid ervan.

2.7. Tegen het argument dat het gedrag van verzoekers niet te rijmen valt met een gegronde vrees voor vervolging voeren verzoekers aan dat er bij het opmaken van het paspoort allerhande voorzorgsmaatregelen werden genomen om contacten met de Wahabieten te vermijden. De Raad stelt vast dat deze bewering van verzoekers geenszins wordt ondersteund door de verklaringen van eerste verzoeker. Eerste verzoeker vertelde immers dat hij het paspoort heeft aangevraagd, dat de medewerker van de dienst alles geregeld heeft en dat hij enkel moest ondertekenen waarbij hij zelfs uitdrukkelijk aangeeft dat alles normaal verliep en er geen problemen zijn geweest (AD eerste verzoeker en tweede verzoekster, stuk 4, gehoorverslag eerste verzoeker CGVS 10/10/2011, p. 9). De commissaris-generaal kon op grond van het gedrag van eerste verzoeker, die blijkbaar probleemloos naar Nazran is teruggekeerd om een internationaal paspoort te ondertekenen, besluiten dat zijn gedrag niet te rijmen valt met een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade. Er kan bijgevolg niet worden ingezien waaruit de voorzorgsmaatregelen, waarvan verzoekers gewag maken, zouden blijken en er kan evenmin worden ingezien hoe deze overweging zou strijden met het motief inzake het vluchtalternatief in een andere streek van de Russische Federatie.

2.8. Op grond van artikel 48/5, §3 van de vreemdelingenwet is er geen behoefte aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en indien van de verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Verzoekers beweren dat Rusland ultra-nationalistisch is, maar het internetartikel over geweld tegen Kaukasiërs waarnaar zij in een voetnoot verwijzen en dat zij als bijlage bij hun verzoekschrift voegen, bespreekt enkel groeperingen in Moskou, zodat het niet op hen van toepassing is. Door anderzijds te verwijzen naar de veiligheidssituatie in de ganse Noord-Kaukasus, tonen verzoekers niet aan dat zij zich niet elders in de Russische Federatie, bijvoorbeeld in Noord-Ossetië waar de familie van tweede verzoekster nog steeds woonachtig is, zouden kunnen vestigen. De Raad merkt tenslotte op dat het risico om elders in de Russische Federatie door Wahabieten te worden opgespoord door eerste verzoeker zelf wordt gerelativeerd. Eerste verzoeker verklaarde immers het volgende: *“(…) Maar de Wahabieten zijn niet zo machtig om een opsporingstocht te beginnen. Hun handen zijn niet zo lang om mij hier of ergens anders te vinden.”* (AD eerste verzoeker en tweede verzoekster, stuk 4, gehoorverslag eerste verzoeker CGVS 10/10/2011, p. 18). Daarenboven merkt de Raad op dat verzoekers zich met hun kritiek op het vluchtalternatief richten tegen een overtollig motief van de bestreden beslissing aangezien reeds uitvoerig werd gemotiveerd dat het relaas van verzoekers ongeloofwaardig werd geacht waardoor zij überhaupt niet in aanmerking komen voor de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus.

2.9. Waar verzoekers de bewijslast trachten om te keren door te stellen dat hij talrijke namen heeft opgesomd van Wahabieten die gedood werden in de streek waar hij woonde, waardoor de verwerende partij hieromtrent onderzoek zou moeten doen en de beslissing moet worden vernietigd, merkt de Raad op dat hij de bestreden beslissingen op grond van artikel 39/2, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet kan vernietigen omdat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing kleeft die door de Raad niet kan worden hersteld, hetzij omdat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot de bevestiging of de hervorming van de bestreden beslissing zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. *In casu* is geen van de voormelde redenen die aanleiding zouden kunnen geven tot een vernietiging van de bestreden beslissingen voorhanden.

2.10. De kritiek van verzoekers op de beoordeling van de actuele situatie in Ingoesjetië in het licht van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet is onder andere gestoeld op internetartikels over de situatie in de Noordelijke Kaukasus (Verzoekschrift bijlagen 4-13). Samen met de verwerende partij merkt de Raad op de internetartikels die een reisadvies bevatten *in casu* irrelevant zijn daar het niet slaat op verzoekers' concrete situatie doch slechts bedoeld zijn om een algemene situatieschets te geven voor bezoekers van hun land van herkomst (cf. RvS 25 september 2007, nr. 174.848) en bovendien geen leidraad vormt voor asielinstanties die zijn belast met het onderzoek naar de gegronde vrees voor vervolging of het reële risico op ernstige schade van asielzoekers. Verzoekers tonen met dit reisadvies en met de overige artikels over Ramzan Kadyrov en over de aanslagen en het geweld in Tsjetsjenië, Ingoesjetië, Kabardino-Balkarië en Karatsaj-Tserkessië niet aan dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen onredelijk te werk ging door op grond van de actuele informatie die aan het administratief dossier werd toegevoegd (stuk 25, Landeninformatie, CEDOCA SRB

Veiligheidssituatie in Ingoesjetië, 11/01/2011) te besluiten dat de situatie in Ingoesjetië op dit ogenblik niet van dien aard is dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Uit de algemene beschrijving van de situatie in de ganse Noordelijke Kaukasus kan in elk geval niet worden afgeleid dat er specifiek in de deelrepubliek Ingoesjetië een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zou bestaan.

2.11. Er werd geen schending aangetoond van artikel 1, A, (2) van het Vluchtelingenverdrag of van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet. De beslissing steunt op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen. De materiële motiveringsplicht werd derhalve niet geschonden.

Het enig middel is ongegrond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig maart tweeduizend en twaalf door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

F. TAMBORIJN